

[Edvard Sørensen.]

slaget. De Deputationer af kyndige Kommunalmedlemmer, som har haft Forhandling med Udvalget, og som repræsenterede mange politiske Afskygninger, ogsaa Regeringspartierne, gav heller ikke Udtryk for Venlighed over for Forslaget, tværtimod. Om det er af Skræk over dette, at Ministeren har stillet Ændringsforslag til det Forslag, om hvilket han mener, at vi andre nok kunde tage det uden den Undersøgelse og Prøvelse, vi har ønsket, ved jeg ikke, men det kunde næsten se saadan ud.

Nu siger Ministeren ganske vist, at denne Ændring gaar ikke ud over Opholdskommunerne. Nej, ikke direkte, det ved jeg vel, men indirekte derigennem, at mange Skatteydere derved tvinges til at flytte ind til den By, hvor vedkommende erhvervsbeskattes, fordi han ikke har Raad til at bo der, hvor han helst vilde. Det er sikkert ogsaa Ministerens Mening. Enten Pengene eller Skatteyderen, en af Delene. Men det har ikke ret meget med Frihed at gøre. Det kunde næsten se ud, som om det var Hensigten, at vi skulde tilbage til Stavnbaandets Tid. Er det Ministerens Mening, at Skatteyderen skylder man intet Hensyn, da er jeg paa det Omraade ikke enig med Ministeren. Skal mit Parti medvirke til en Ændring af Erhvervsbeskatningen, da maa det ske under rimelig Hensyntagen til Opholdskommunernes Interesser, ikke saadan, at det paafører Kommunerne Tab enten direkte eller indirekte, og det stillede Ændringsforslag skader Oplandskommunen indirekte.

Det glædede mig at høre, at Ministeren indrømmede, at Gennemførelsen af dette Lovforslag i høj Grad vilde komme til at gavne København. Ja, det er vi vist alle klar over. Men jeg vil gøre Ministeren opmærksom paa, at der ogsaa er andre Hensyn at tage end dem, der økonomisk gavner København. Ministeren har ved en tidligere Lejlighed udtalt, at hvis dette Forslag ikke gennemførtes, vilde Indlemmelsesspørgsmaalet komme stærkt i Forgrunden. Jeg vil som min Opfattelse udtale, at hvis Forslaget i den foreliggende Skikkelse ophøjes til Lov, vil Indlemmelsesspørgsmaalet ogsaa komme i Forgrunden, men fra en anden Kant. Efter min Opfattelse vil Lovforslaget, gennemført i den foreliggende Skikkelse, betyde, at Oplandskommunerne om de større Byer bliver tvunget til at opgive deres Selvstændighed og søge Indlemmelse i Byerne. Mon det er sundt, naar det sker i alt for stor Udstrækning?

Mit Partis Stilling til Lovforslaget paa

nuværende Tidspunkt gav Ministeren Anledning til følgende Udtalelse — den findes Spalte 4393:

„Og derfor maa jeg sige, at den Gerning, man gør ved eventuelt i det høje Ting at hindre Erhvervsskattelovens Gennemførelse, betragter jeg som Dødsblokkernes Kimen for Frederiksberg Kommune som selvstændig Kommune.“

Nu er det jo almindeligvis saaledes, i alt Fald ude omkring paa Landet, at Graver- og Klokkerembedet er slaaet sammen, og hvis man billedligt overfører det paa Ministerens Udtalelser, vil jeg gerne spørge Klokkeren: Er Graven kastet, eller var det blind Alarm fra Klokkerens Side forleden Dag?

Korsgaard: Paa Foranledning af en Henvendelse fra det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har jeg og mine Partifæller i Udvalget set paa Ændringsforslag Nr. 29, og det trækkes herved tilbage.

Første Næstformand (Vanggaard): Ændringsforslag Nr. 29 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er Ændringsforslaget bortfaldet.

Korsgaard: I øvrigt kan denne Oplysning jo ikke være nogen Nyhed for det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, og jeg kan derfor ikke nægte, at det forbavser mig noget, at han fandt Anledning til at fremsætte den lange Række Udtalelser, han fremsatte her; men det maa altsaa være Udtryk for en Mentalitet hos det ærede Medlem, som jeg ikke forstaa.

Hvad Sagen i øvrigt angaar, vil jeg gerne pege paa den højst ejendommelige Behandling, Lovforslaget har faaet, ikke alene gennem Udvalgsbehandlingen — derom har jeg allerede haft Lejlighed til at udtale mig —, men ogsaa nu ved anden Behandling, idet man af forskellige Grunde lod Forestillingen, om jeg saa maa sige, gaa i Stykker og satte 14 Dage mellem første Afdeling af anden Behandling og anden Afdeling. Jeg vil heri se, at Forhandlingerne i dette Øjeblik ikke har meget med Realitet at gøre; det har jeg ogsaa haft Lejlighed til at udtale mig om, altsaa ved første Afdeling af denne anden Behandling, og jeg synes vedblivende; at det vilde være det forstandigste til næste Aar, naar man har mere Erfaring i forskellige Henseender, at optage en Realitetsforhandling i Folketinget — men det maa jo Regeringen og Flertalspartierne bestemme.